

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין יב.

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' והא דתני רב
אלה בר אבימי: (ב) שם
דעובדא הוה בדורא
דרעומא: (ג) רש"י ד"ה
הכי קאמר אינו צריך למי
וקורה כ"ל ומיבת לא
נמחק: (ד) ד"ה דרב אחאי
וכי לקמן. ג"כ בריש דף
יב.

גליון הש"ס

גמ' א"ר נחמן בר יצחק
מאן מודים. ע"י גיטין דף
לא ע"כ תד"ה אלא ל"ה.
ולקמן דף מג ע"כ תד"ה
ימיב ולקמן דף יח ע"כ
תד"ה מתקין:

מוסף רש"י

חצוי גיורת בפס אחר.
 זה נפלה ליהירי ושמירה
 זה נפלה ליהירי חתומה,
 ובאין ספרה יומר
 ובעשר עשקין, דלי חר
 מעשר לז' מנה ליה מנה
 לז' חזר (דער ל. א.) קטנה
 בעשר וגדולה (א.)
 עשרה, שזין גדולה
 ערפול על הקטנה אל
 חמה חמה, הרי שלש
 טפוחים לבאן ושלשה
 טפוחים לבאן (דער ל. א.)
 בדורא דרעחא. פס.
 רועים (דער ל. א.) החוצה
 תליהה מרו שחתי
 בחורה. בחורה, דלז' ליות פז
 מלכות עשקין, חתומה
 וקיומה מלכותה ושלח
 חזר שחתי לטול
 בחורה אל חס, פס.
 ליהירי (שבת פס. א.) כפולה
 במים, כון מחסרה אקס
 בלכות מן חס דמן (אקס
 פ.) דעשה מלכות חלה
 סבי ומלוא, קז קור שזין
 מן חרות מלכות בחמה
 חלה מלכותה מלוא
 מלוא חן מלוא חס (א.)
 חס ערבי (שבת פס. א.)

רבי ניסים גאון

והאי דתני אדא בר איבומי רבי היא סבר לה כר' יוסי. הוא שאמרה ר' יוסי במשנה בשביל הלחיים רחבן ג' שכבר פירשנוהו.

לִאֲבֹנִין. מִקּוֹם: הֲכִי קֹאמֶר אִינוּ לְרִיד ^(א) לֹא לְהִי וְלֹא קוֹרֵה כּו'. וְהֵאִי כְּלוּם דְּקֹאמֶר הֶאֱקָר תּוֹסַפֶּת דְּמוֹסְפִי בֵּית שְׁמַאי וְרַבִּי אֲלִיעֶזֶר אֲדָבִית הֵלֵל קֵאִי: וְדַמָּה. יֵהָ פָחוֹת רוּחָו מֵאַרְבַּע אֲמוֹת וְיֵהָ לְרִיד תִּיקוּן: עַד אֲרַבְעָה. טַפְחִים אֲפִילוּ אִינוּ רַחֵב אֲלֵא אֲמָה אוֹ חֲמֵשָׁה אוֹ אֲרַבְעָה

טפחים כריך לחי אלב צפחות
מארבעה אינו כריך כלום: בפסי
חצר. אם נפרצה למקום האסור לה
כריכה שור משני ידיה: מאן מודים.
דקאמר ר' יימיה רבי: וזמאי הלכתא
דקאמר רב נחמן ממעשה מלל דפליגי
אף בפסי חצר: מאן פליג עליה רבנן.
בני מחלוקתו של רבי: וגדולה באהם
עשרה. דליכא אלא שלשה מכאן ושלושה
מכאן וקתני גדולה תומרת: מימי.
עלה מן היס: רבי איי וסבר לה.
כר יוסי. דאמר' לחי רבב שלשה
טפחים צעי ורבי יוחנן אליבא דרבנן
קאמר דפס דקאמרי רבנן ארבעה
טפחים הוא ובשני רוחות סגי בשני
משהויין: לשון ים שנכנס לחצר הים.
ופרטי הדופן במלואו: ולא אצרכו
אלא פס אחד. בראש הכותל ומוחר
מלואות מן המים לפנים ממקום
המחיצה ולא אמרינן קא ממלא
מכרמלית לרשות היחיד: שהקילו
החכמים במים. ומלואות מהו ע"י תיקון
כל שהוא: כדבעא מיניה רב'. אלמא יא
ירב רבנן וזמאי חלף שאלו רבנן אמרו יא

לְהִיךְ נָקַט מְרֻבָּה דַּרְכָּהּ לְהוֹיֵט שֶׁסֶּה
מַחֲלִיט תַלְמוּדוֹ: אֵלֶּה מִנֵּי. כְּבוֹן
וּזְוֹטֵרָה שֶׁהִיא לִמְעַלָּה מִן הַיֵּם צִפְרָק
כִּינֵד מִשְׁתַּחֲפִין (לְקַטֵּן ד' פ"ו): מִלֵּל
מָקוֹם. דְּשִׁמּוּאֵל אֲדַשְׁמּוּאֵל קָשִׁיא:
פִּירְשׁוּ. לְדַשְׁמּוּאֵל הָאִי דְקֹאֲמֵר צִפֵּס
אֶחָד הֵייוֹ אֲרַבְעָה טַפְחִים וְהָאִי
דְקֹאֲמֵר שֶׁאֵין פִּסִּים צִקְטִינִים כִּי דַּהּ:
צִשְׁלָה וּמִשּׁוֹ סָגִי. דְּלִימְעִיט מֵאֲרַבְעָה
וְתוֹ לֹא בְּעֵי מִינֵי: דֵּהָ אֲמֵר רַב
אֲחֵלִי. לְעֵיל דַּפְחוֹת מֵאֲרַבְעָה לֹא
צָרִיךְ כְּלוֹם: דְּאֵן נִצְחָר. חֲזַר מְרֻבָּע
אוֹ רַחְבּוֹ יוֹתֵר מֵאֲרֹכוֹ אֶע"א דְּלִימְעִיט
מֵאֲרַבְעָה לֹא סָגִי בְּעֵי מִנֵּי. מִצּוּי. אֲרֹכוֹ
יֹתֵר עַל רַחְבּוֹ: דְּרַבִּי דְּרַבִּי אֲחֵלִי מִנְאִי
הִיא. לְקַמֵּן ^(י) מִפְרַשׁ לְהוֹ וְלִיכָא לְמִיָּקָם
עַלֵּה דְמִילְתָּא הֵילֵךְ צִעִין רוֹב הַדּוֹפֵן
עֹמֵד: שִׁנְכֵם נִחְלָר. דֶּרֶךְ פִּירְתָּא
הַיְכוּת וְכִשְׁלָא נִפְרָךְ בְּמִלּוּאֹ עַסְקִין
דְּמַדְמַפְלִיג צִעֲסָרָה לְיוֹתֵר מַעֲשָׂרָה:
אֵלֶּה אֵין. עָשׂוּ מַחֲלִיָּה לְגִדּוֹר
פִּירְתָּא כּוֹתֵל הַחֲזַר עַד עֲשָׂרָה: אֵלֶּל
עֲשָׂרָה אֵין צָרִיךְ כְּלוֹם. שְׁהֵי יֵשׁ שִׁיּוֹר
מִכָּאֵן וּמִכָּאֵן: מִימְלָא הוּא דֵּלֹא
מִמְלָאִין. מִשּׁוֹם דְּמִטְּלֵט מִכְרַמְלִית
לְרִשּׁוֹת הַיַּחֲדִיד: הֵא עֲטֻטְוִי מִטְּעֻלְיִין.
בְּהָא חֲזַר: בְּמִלּוּאֵה. לֹאֹ דְּוִוּקָא אֵלֹא
כֹּל יוֹתֵר מַעֲשָׂרָה קָרִי לִיָּה מִלּוּאֵה:
דְּלֵאֵל

דאָס

לאובלין ומצאו שיושב במבוי שאין לו אלא
לחי אחד אמר לו בני עשה לחי אחד אמר
לו וכי לסותמו אני צריך א"ל יסתם ומה בכך
אמר רשב"ג לא נחלקו ב"ש וב"ה על מבוי
שהוא פחות מארבע אמות שאינו צריך כלום
על מה נחלקו על רחב מארבע אמות ועד
עשר שב"ש אומרים לחי וקורה וב"ה אומרים
או לחי או קורה קתני מיהת וכי לסותמו אני
צריך אי אמרת בשלמא לחין וקורה משום
הכי אמר וכי לסותמו אני צריך אלא אי
אמרת לחין בלא קורה מאי לסותמו הכי
קאמר וכי לסותמו בלחין אני צריך אמר מר
אמר רבן שמעון בן גמליאל לא נחלקו ב"ש
וב"ה על מבוי שפחות מארבע אמות שאינו
צריך כלום והא אנן תנן משום רבי ישמעאל
אמר תלמיד אחד לפני ר"ע לא נחלקו ב"ש
וב"ה על מבוי שהוא פחות מארבע אמות
שהוא נותר או בלחי או בקורה אמר רב
אשי הכי קאמר אינו צריך לחי וקורה כב"ש
ולא לחין כר' אליעזר אלא או לחי או קורה
כבית הלל וכמה אמר ⁶ רב אחלי ואיתימא
רב חיאל * עד ארבעה אמר רב ששת אמר
רב ירמיה בר אבא אמר רב מודים חכמים
לרבי אליעזר בפסי חצר ורב נחמן אמר
הלכה כר' אליעזר בפסי חצר * אמר רב נחמן
בר יצחק מאן מודים ר' ⁷ הלכה מכלל דפליגי
[מאן פליג עליה] רבנן דתניא ⁸ חצר ניתרת
בכפס אחד רבי אומר בשני פסין אמר רבי
אסי אמר רבי יוחנן חצר צריכה שני פסין
אמר ליה רבי זירא לרבי אסי מי אמר רבי
יוחנן הכי והא אתה הוא דאמרת משמיה דר'

ויוחנן פסי חצר צריכין שיהא בהן ד' וכי תימ' ויחתני ^א רב אדא בר אבימי קמיה דרבי חני בר פפי קמנה בעשר וגדולה באחת עשרה כ' ב' ברוח אחת בארבעה משתי רוחות משחו ל' רב אבימי רבי היא וסבר לה כרבי יוסי אמר שמואל חצר ניתרת בפס אחד אמר ליה א הכי והא אמר ליה שמואל לרב חנניה בר אלא או ברוב דופן או בשני פסין אמר ליה ^ב בדורה דרעותא לשון ים הנכנס לחצר הוד אצרכיה אלא פס אחד אמר ליה לשון ים ק בכמים ^א כדבעא מיניה רבי טבלא מרב מחיצא אמר ליה ^ב אין מחיצה תלויה מתרת אלא בכמים מכל מקום קשיא כי אתו רב פפא מבני רב פירשוה מרוח אחת בארבעה משחו לרבא אמר רב פפא אי קשיא לי הא קשיא חנניה בר שילא את לא תעביד עובדא אלא

סג' וכי תימא מאי ברוב דופן ברופן שבעה
ו סג' דהא אמר רב אחלי ואיתימא רב יחי
אימא דרב אחלי גופיה תנאי היא תנו רב
בן יש לו מחיצה גבוה ו' טפחים בד"א שפיר
ממלאין הא טלטולי מטלטלין והא נפרצה

ולי עד ארבעה. ושנינן הא דרב אהלי תנאי היא. איבעית אימ' מילי דחצר לחוד כ
 כזה עשרה טפחים, במ' דברי' אמו' ביתר מעשר אבל בעשר אין צריך כלום. ואק

בפסי חצר. וקשה דגמי מצוי נקט לשון לחי וגמי חצר נקט לשון פס צבולה שמעתא אף על גב דשניהם משהו:

ורב נחמן אמר הלכה בר' אליעזר בפסי חצר. והא דלא קאמר הלכה כרבי בפסי חצר דהא סבר כרבי אליעזר כדקאמרינן

ומודים חכמים היינו רבי לר' אליעזר
והוא ניחא טפי דלאהו איירי בחזר
אלא ^א דמיחא ליה למנקט ר' אליעזר
שזכר במשנתו וצריך לומר דרבי
ורבנן בחזר מרובעת פליגי דלרבנן
סגי להו בצפס משהו ולרבי זכר שני
פסין של שני משהוין קאי בצרכה
יתר על רצבה פליגי דרבי דרז
נחמן אדרב נחמן דהכא פסיק כרבי
ובסוף שמעתא קאמר רב נחמן
נקיטין דחזר שארכה יתר על רצבה
ניתרת בלחי משהו אלף ודאי בצרובע
פליגי וצריך שני פסין של שני משהוין
או בצפס אחד של ארצעה דאמר רב
נחמן בסוף שמעתא דחזר מרובעת
ניתרת צפס ארצעה ודלא כפירוש
הקונטרס שפירש בצמון מרוח אחת
ד' משתי רוחות משהו לכאן ומשהו
לכאן דהוי כרבנן דלרבנן סגי בצפס
אחד ומשהו דפירשנו אלף כרבי אחי
דכ"י הילכתא: **וכי תימא ברופן**
שבעה דבארבעה הוי רוב דופן.
ומשטא אי נקט ארצעה לא הוי
משמינעו חדוש שני יומר מצרוב דופן
דלצרכה השטא דנקט צרוב דופן הוי
כרובא טפי דלע"ג דלא הוי ארצעה
סגי והואיל ואיכא רוב דופן למה לי
ארצעה פירוש למה אטעיה להצריך
ארצעה בשלשה ומשהו סגי דהשטא
לא הוי צריך אפילו רוב דופן כיון
שנמנעט האור מארצעה ויש ספרים
דגרסי למה לי רוב דופן ולפי זה
אחי שפיר בפשיטות ^א ואיח ספרים
דלא גרסי רוב דופן אלף למה לי
במלתא ומשהו סגי והוא ה"ל:

שיהא כהן ד' וכי תימא ארבעה מכאן וארבעה מכאן
בנימי קמיה דרבי חנינא ואמרי לה קמיה דר' חנינא
דולה באחת עשרה כי סליק רבי * זורא מימי פרשה
משתי רוחות משהו לכאן ומשהו לכאן והדתי * ארא
ר לה כרבי יוסי אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר
רפא אחד אמר ליה אביי לרב יוסף מי אמר שמואל
שמואל לרב חנינה בר שילא את לא תעביד עובדא
בשני פסין אמר ליה ואנא לא ידענא דעובדא הוה
י' הנכנס לחצר הוה ואתא לקמיה דרב יהודה ולא
אמר ליה לשון י' קאמרת קל הוא שהקלו חכמים
כי טבלא מרב מחיצה תלויה מהו שתתיר בחורבה
תלויה מתרת אלא במים קל הוא שהקלו חכמים
א כי אתו רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע
אחת בארבעה משתי רוחות משהו לכאן ומשהו
י קשיא לי הא קשיא לי דאמר ליה שמואל לרב
א תעביד עובדא אלא או ברוב דופן או בשני פסין
רב דופן בדופן שבעה דבארבעה הוה ליה רוב דופן
חלי ואיתימא רב יחיאל עד ארבעה איבעית אימא
ה תנאי היא תנו רבנן י לשון י' הנכנס לחצר אין
מפחים בריא שפירצתו ביותר מעשרה אבל עשרה
שלמלין והא נפרצה חצר במלוואה למקום האסור לה
הכא

היא. איבער איז אינ' מיילי דאסער לחוד מיילי דמבוי לחוד, כלומר כי אמר רב אהלי במבוי אבל בה מעשר אבל בעשר אין צריך כלום. ואקשינן בלשון ים דאסיר הא בחצר שרי לטלטולי, והרי נפר

(ה) ומשהו ושנך פחות ד' (לא).

עין משפט
נר מצוה

סח א מ"י פ"ו מהלכות
שבת הלכה ט סמו
עפ"י דרבנן א טור ש"ס
א"ח ס' שגב סעיף כח:
סו ב מ"י פט"ו מהלכות
שבת הלכה יב סמו
שם טו"ש"ע א"ח ס' שגב
סעיף ב:
סז ג מ"י פ"ו מהלכה יג
סמו שם טו"ש"ע א"ח
ס' שנה סעיף [ג] ז:
סח ד מ"י שם הלכה יא
סמו שם טו"ש"ע א"ח
ס' שנו סעיף ב:

רבינו חננאל

א יבן שמעון בן גמי
 ובה תחלתו ביה שמו
 וזבת הילל על מביה שהיא
 פחות מר' אמוה שאין
 צריך כלום. איז הוא חנן
 משום ר' ישמעאל אלא
 תלמיד אחד לא תחלק
 בין שמאי וזבת הילל על
 פחות מר' אמוה שהוא או
 לביתו או בקבורה. ופריך
 רב אשי דרב שמעון בן
 גמליאל הני תנתי אינו
 צריך להיחם כר' אביי
 ולא להי' וקוריה לביב
 שמאי, אלא או לא חי או
 קוריה ביה לילל. מלמדי
 רב. רב כמח. אחלי ארז ומנח
 רב (הואל) נאהלין עד
 איביה. פני מביה שדע
 מארבעה (מארבעה) אמות
 ומלמלה צריך להי' (או)
 [ו]קרה עד עשר אמות.
 אבל מלמדי מר' אמוה
 עד ר' טפחין צריך להי'
 או. אורח. אבל אם פתחו
 של מביה ורביה מארבעה
 טפחין ולמטה אין צריך
 להי' לחי אלא קוריה ארז
 מותר בולא כלום. סוגין
 רב הניי המצריך ר' ארז
 צריך מביה וזבת הילל
 נמי מצריך לחצר שני
 רבנן. ואמר רב תנמן בר
 יצחק מאן מודיה לר'
 אביי צריך בפסי הוציא (רב),
 וזמן חולקין עד רבן.
 וזניה חצר נותרה פס'
 אחד, רב אומר מביה
 פס'. א"ר אסי א"ר יוחנן
 חצר צריכה שני פסין.
 ואקיסא, שני פסין שכי
 ורחות משהו לחצר ומשהו
 לכאן, מצד אחד צריך
 פס. ארביעה. וזה דמי
 איבומי חצר קטנה בער
 גדולה ב"א, אוקימנא לר'
 המצריך שני פסין, וזכי
 תלמידי רב יוסי אדמי, לומר
 שאמרו רחבן שלשה
 טפחין, שצריך לחי
 שלשה מיכן ולחי שלשה
 מיכן, הרי אמה משהו
 מרחוק, שיהיה לחצר נותרה
 אדמי שמואל חצר נותרה
 בפס אחד, אדמי שמואל
 חצר נותרה
 לבשון ים שנכנס לחצר
 ולא אצרכה רב יהודה
 אלא פס אחד משום
 קל הוא שהקילו חכמים
 במים. ואמר רב כמא לר'
 רבא דהי' ר' שמואל לר'
 חזניה רב שליא לא לא
 תביד ערבא, אלא לא
 חצר דופן או כב' פסין.
 למח לר' רב דופן פס'
 ארבעה טפין, וכי תימא
 אכתי חצר שנייה שבעה
 טפסין, קוריה רבא ארביעה
 חצר. וזכי חלמא דר' ררד

ר לא. ת"ר לשון ים שנכנס
ה החצר למקום האסור לה.

ה' לפי הנוסחא בגמ' שלפנינו.